

Пеша до края на града

Изпусна последния автобус и нито едно такси не спря, за да го откара до дома му. Живееше накрая на града и тревожно прие предизвикателството да ходи пеша. Ядоса се, беше уморен от чатенето, постването в социалните мрежи и безсмислените разговори с приятелите си. Сега му предстоеше дълъг път. За щастие времето беше приятно, лятна прохладна нощ.

Иво не беше сам на улицата. Пред него ходеше момиче, бързаше, може би се страхуваше от мрака и походката му издаваше напрегнатост. Черните ѝ къдрици вибрираха при всяка стъпка, темпото ѝ беше ускорено.

Иво реши да не я изпуска и се забърза. Беше хипнотизиран от къдриците, следеше внимателно ритъма им.

Внезапно момичето се обърна, погледна го, после пак продължи устремено напред. След минута отново се обърна и тогава спря, за да го изчака. Тогава Иво разпозна своя бивша съученичка. Казваше се Кристина. Не бяха близки в училище, учеха в съседни класове, но той я помнеше – беше мълчалива и твърде срамежлива. А сега тя щедро се усмихваше и очакваше срещата си с него:

– Каква изненада! Иво, ти ли ме преследваш с бодра крачка?

– Криси, здравей! Приятно ми е да те видя след толкова години! – жизнерадостно поздрави Иво.

– Толкова години?! Минали са само три! Не помниш ли, завършихме преди три години! Аз съм студентка по медицина, а ти?

– Архитектура.

– Звучи интересно, ще променяш градове! Моля те, прави ги по-чисти, красиви, цветни – посъветва го момичето.

– Ще запомня, обещавам – пошегува се Иво и се вгледа в лицето ѝ, нямаше и следа от онова тихо момиче, после я запита: – Ти ще променяш хората, ще ги правиш по-силни, по-здрави?

– Разбира се, суперхора! Ще спортуват ежедневно и ще им харесва движението. Ще се хранят балансирано. И ако ме чуят, ще бъдат щастливи...

– Впечатляващо. Как е възможно това? Трябва да ми разкажеш. Ти живееш в блока до нас, нали?

– Да, съседни сме, не помниш ли?!

– Помня, само сверявам информацията. Има да вървим дълго, не възразяваш да сме заедно?

– Ако възразявам, ще си развея къдриците пред тебе и ще те изоставя, така няма да разбереш теорията ми за суперчовека със свръхспособности и непоколебима вяра в доброто! – решително прозвуча Криси и се засмя звънливо.

Този смях отекна в съзнанието на Иво, направо алармира, че е имал грешна представа за съседката си. Вниманието му се изостри и

въпреки че беше леко уморен от тежката вечер, беше готов да опознава момичето наново.

Следеше всяка нейна дума, логиката в мисленето ѝ, новите факти, с които се беше запознала, учейки упорито медицина. Но най-впечатляващ беше ентузиазмът, с който говореше. Тя беше вдъхновена, беше намерила своята вселена и се радваше, че е там.

Иво искрено си пожела място в нейната хармонична вселена. Искаше частица от нейното вдъхновение и от минута на минута той ставаше все по-щастлив и благодарен, че срещна Криси. Радваше се, че живеят толкова далече, накрая на града, че разполагаха с цялото време, което тази прелестна нощ предоставяше, за да я слуша.

– Ти какво би сторил, за да промениш света към по-добро? – Криси го провокираше от време на време и го изваждаше от самовглъбяването.

– Аз?!

– Разбира се. Ти! Ти ще проектираш сгради, пътища, трябва да имаш идеи за тях!

– Имам... Ами... Искам те да носят удовлетворение, да улесняват живота, да възпитават. Хората трябва да бъдат грижовни, да не отминават безучастно. Когато видят проблем, да искат да го разрешат – Иво се опита да се аргументира ясно, но не се почувства убедителен, затова даде пример, като посочи жилищния блок, покрай който минаваха. – Виж, това безумие не трябва да продължава. Всеки балкон е с различен цвят и форма, прозорци, остъкляване, безвкусица! Притеснително е, че никой не гледа общата картина, мисли само за своето! Егоистично е!

– Съгласна съм. Ще подкрепя твоята идея, ако някога се подложи на гласуване – отново се засмя момичето, след което рязко спря и тихо попита: – Чуваш ли?... Колко е приятно без автомобили! Само щурци! И мирише на трева и листа...

Иво се огледа. В този участък още нямаше застрояване, така че усещането беше различно, далеч от градското.

– Харесва ми – отговори той. – Повече природа, по-малко бетон и машини... Уютно е! Бих включил и това в бъдещия ми архитектурен план...

– Ще ти бъда благодарна, ако го направиш! Би спасил много животи и ненужно похарчени средства за успокояващи! – отговори Криси.

Често се спираха, шегуваха се, спореха. Сядаха на пейка, люлееха се на детските люлки. Времето наистина се разтегли, така че пътят се оказа безкраен. Но нито той, нито тя се интересуваха от броенето на часовете, те просто се наслаждаваха на разговора си. Нямаше други минавачи, коли, дандания. Градът си почиваше, а те жадно се преоткриваха.

Когато след няколко часа след полунощ вече пристигнаха, стояха пред входа на блоковете си и не им се прибираще. Мълчаха, а

вече трябваше да си пожелаят лека нощ. Взеха да се отдалечават бавно, но с неохота. Тогава Иво внезапно я приближи, обгърна я и я целуна. И пак погълнаха тишината... А после той се опита да обясни:

– През цялото време си мечтаех да направя именно това... Сега използвам последния си шанс... Но утре, много бих искал да се видим на дневна светлина... Не че имам нещо против нощта, тя беше толкова красива! А ти си прелестна! Но не искам това да е последната ни среща...

– През деня?! Готов ли си и утре да преминеш целия град, слушайки ме? Бъбрива съм. Ами ако не ти харесат луничките ми? – момичето се пошегува.

– И лунички ли имаш, това вече е съвършенство!... Не ми издавай всичките си тайни, остави и за утре!

– Добре, Шахриар. Шехерезада ще продължи приказката утре отново! Тя разказва увлекателно и лекува... – засмя се тя и изприпка във входа.

Иво остана омагьосан отвън между сън и реалност. Оценяваше срещата като съдбоносна и изненадваща. Толкова отегчен беше, когато разбра, че ще трябва да се прибира пеша, а сега се чувстваше възнаграден, сякаш неземна сила беше променила целия му вътрешен свят. А градът внезапно беше придобил вълшебен облик. Беше топло, нежно. Любовта стъпка по стъпка беше намерила нов уютен дом...

Автор: Милена Крумова